

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-197)

Jun (1) / 2015

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	7
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	9
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	17
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	22

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 17)

26. தயா ஸ்புரதி ஜீவோ அஸௌ ஸ்வத ஏவாநூரூபயா

விதத்தே பஞ்ச க்ருத்யாநி ஜீவோ அயமபி நித்யதா

பொருள் - இத்தகைய சித்சக்தியின் தன்மைகள் அனைத்தும் ஜீவாத்மாக்களில் எப்போதும் வெளிப்பட்டபடியே உள்ளன. இத்தகைய ஜீவாத்மாக்கள் அன்றாடம் ஐந்து செயல்களைச் செய்தபடி உள்ளன (இவை அடுத்துள்ள ச்லோகங்களில் உள்ளன).

27. யா வருத்திர் நீலபீதாதௌ ஸ்ருஷ்டி: ஸா கதிதா புதை:

ஆஸக்திர்யா விஷயே தத்ர ஸா ஸ்திதி: பரிகீர்த்தயதே

பொருள் - நீலை, மஞ்சள் முதலான வஸ்துக்களுடன் சித்சக்தி கொள்ளும் தொடர்பு என்பது அறிஞர்களால் ஸ்ருஷ்டி எனப்படுகிறது. அவை சித்சக்தியுடன் ஒன்றியிருத்தல் என்பது ஸ்திதி எனப்படுகிறது.

28. க்ருஹீதாத் விஷயாத்யோ அஸ்ய விராமோ அந்யஜிக்ருக்ஷயா

ஸா ஸம்ஹ்ருதி: ஸமாக்யாதா தத்த்வ சாஸ்த்ர விசாரதை:

பொருள் - ஒன்றை விடுத்து மற்றொன்றை அடையவேண்டும் என்னும் ஆசை காரணமாக ஜீவாத்மா வஸ்துக்களின் மீது கொண்டுள்ள ஈடுபாட்டினை விடுதல் என்பது அறிஞர்களால் ஸம்ஹ்ருதி எனப்படுகிறது.

29. தத் வாஸநா திரோபாவோ அநுக்ரஹஸ் தத்விலாபநம்

க்ராஹ்ய க்ரஸநசீலோ அயம் வஹ்நிவத் க்ரஸந: ஸதா

பொருள் – அவ்விதம் வஸ்துக்களின் மீது உள்ள ஈடுபாட்டினை விடும்போது, அந்த வஸ்துக்கள் ஜீவாத்மாவிடம் உண்டாக்கும் வாஸனை (பழைய நினைவுகள்) என்பது திரோபாவம் என்றும், அந்த வாஸனை நீங்குதல் அநுக்ரஹம் என்றும் கூறப்படுகிறது. இந்த வாஸனையின் அழிவு என்பது அக்னி போன்று அனைத்தையும் சாம்பலாக்க வல்லதாகும்.

30. புஷ்யத்யேஷ ஸதா ஜீவோ மாத்ரயா மே ஸமிந்தனம்

அவித்யம் மத்ஸ்வரூபம் து வ்யாக்யாதம் தே புரா மயா

பொருள் – இப்படிப்பட்ட ஜீவாத்மா என்னுடைய மிகவும் சிறிய அம்சத்தால் தாங்கப்படுவதாகும். நான் என்னுடைய இந்த ரூபங்கள் குறித்து உனக்கு முன்பே உரைத்துள்ளேன் (அத்யாயம் – 7).

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 197)

1-2-12 விசேஷணாத் ச

பொருள் - சிறப்பித்துக் கூறப்படுவதால் (பரமாத்மாவே ஆவான்).

பாஷ்யம் - இந்த ப்ரகரணத்தில் பல இடங்களில் ஜீவாத்மாவும் பரமாத்மாவும் முறையே உபாஸிப்பவன் - உபாஸிக்கப்படுபவன் என்ற உறவு முறையோடும், ஒருவன் அடையப்படுபவன் - மற்றொருவன் அடைபவன் என்றும் கூறப்படுவதைக் காணலாம். கடவல்லீ (1-7) - ப்ரஹ்மஜ்ஞம் தேவமீடயம் விதித்வா நிசாய்யேமாம் சாந்திமத்யந்தமோதி - ஜீவாத்மா உபாஸிப்பவன் என்று அதன் தன்மையை அறிந்த பின்னர் அவன் இறுதியாக சாந்தியைப் பெறுகிறான் - என்றது காண்க. இங்குள்ள “ப்ரஹ்மஜ்ஞம்” என்று பதம் ப்ரஹ்மத்திலிருந்து வெளிப்பட்டவன் என்பதாலும், ஞானம் நிறைந்தவன் என்பதாலும் ஜீவாத்மாவைக் குறிப்பதாகும். மேலும் இங்கு “தேவமீடயம் விதித்வா” என்றால் “உபாஸிப்பவனாகவும், ப்ரஹ்மத்தை ஆத்மாவாக உள்ளவனாகவும் உள்ள ஜீவாத்மாவை அறிந்து” என்று பொருள். கடவல்லீ (3-2) - ய: ஸேதுரீ ஜாநாநா மக்ஷரம் ப்ரஹ்ம யத்பரம் அபயம் ததீர்ஷதாம் பாரம் நாசிகேதம் சகேமஹி - ஸம்ஸாரத்தைக் கடக்க உதவும் பாலமாகவும், அழியாதவனாகவும், ஸம்ஸாரம் என்ற ஸமுத்திரத்தை கடக்க முயல்பவர்களுக்குப் பயம் இல்லாத அக்கரையாகவும், நாசிகேதம் எனப்படும் அக்னிகார்யம் கொண்டு அடையப்படுபவனும் ஆகிய ப்ரஹ்மத்தை அடைவோமாக - என்றது காண்க. இங்குள்ள “நாசிகேதம்” என்பது “நாசிகேதம்” என்ற அக்னிகார்யத்தால் அடையப்படும் வஸ்து என்ற பொருள் தரும். கடவல்லீ (3-3) - ஆத்மாநம் ரதிநம் வித்தி சரீரம் ரதமேவ ச - ஆத்மாவைத் தேரோட்டியாகவும், சரீரத்தையே தேராகவும் அறியவேண்டும் - என்று தொடங்குகின்ற வரி மூலம்

உபாஸிப்பவனாகிய ஜீவாத்மா கூறப்படுகிறான். இதே போன்று கடவல்லீ (3-9) - விஜ்ஞாநஸாரதிர் யஸ்து மந: ப்ரக்ரஹ்வாந் நர: ஸோத்வந: பாரமாப்நோதி தத் விஷ்ணோ: பரமம் பதம் - அறிவைத் தேரோட்டியாகவும், மனதைக் கடிவாளமாகவும் கொண்டு மனிதன் ஸம்ஸாரத்தின் அக்கரையான மஹாவிஷ்ணுவின் பரமபதத்தை அடைகிறான் - என்று ஜீவாத்மாவையும் பரமாத்மாவையும் முறையே அடைபவனாகவும் அடையப்படுபவனாகவும் கூறப்பட்டது காண்க. இது போன்றே இப்போது எடுத்துக்கொண்ட கடவல்லீ வரியிலும் (3-1) - சாயாதபௌ - நிழலாகவும் சூரிய ஒளியாகவும் - என்று அஜ்ஞானம் மற்றும் அனைத்தும் அறிந்த தன்மை ஆகியவற்றைக் கொண்டு ஜீவாத்மாவும் பரமாத்மாவும் முறையே கூறப்படுகிறார்கள்.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 197)

இரண்டு வாக்கியமாகக் கொண்ட மூன்று கருத்துக்கள்

மூலம் - (3) இவ்விரண்டு அநுஸந்தானமும் ப்ரதிஷ்டிதமாம்போது ஸ்வரூப விவேகம் வேணும். அதற்காக வாக்ய த்வயமாக அநுஸந்திக்கும்போது “அகார நாராயண சப்த வாச்ய ஸர்வதாரத்வாதி விசிஷ்டனானவனுக்கே நான் நிருபாதிக அநந்யார்ஹ சேஷபூதன், எனக்குரியேனல்லேன், ஒன்றைப்பற்ற நிருபாதிக ஸ்வாமியுமல்லேன், நிரபேக்ஷ ஸ்வதந்த்ரணுமல்லேன்” என்றதாம். அகார நாராயண சப்தங்களிரண்டும் பகவந்நாமமாகையாலே புநருக்தி வாராதோவென்னில், அப்போது வ்யுத்பத்தி விசேஷ ஸித்தமான அர்த்தவிசேஷத்தை விவக்ஷித்து ஒன்று விசேஷணமாகக் கடவது. அகார வாச்யனான நாராயணனுக்கு என்றும் புநருக்தி பரிஹரிக்கலாம். பகவச்சப்தமும் நாமதேயமாயிருக்க வாஸுதேவாதி சப்தத்தோடே ஸாமாநாதிகரணமாகா நின்றதிறே. ஸர்வ பீஜாக்ஷர வாச்யமான ஸர்வ காரணம் தேவதாந்தரமோவென்று சங்கியாதபடி நாராயணனென்று விசேஷிக்கையாலும் ஸப்ரயோஜனம். மந்த்ரங்களுக்குப் பதக்ரம் அத்யயந நியதம், அந்வயம் அர்த்தாநுகுணமாகக் கடவது.

விளக்கம் - (பத்துவிதமான கருத்துக்களில் மூன்றாவது) மேலே கூறப்பட்ட இரண்டுவிதமான கருத்துக்களும் நன்றாகப் பதியும்போது, தன்னுடைய ஸ்வரூபம் குறித்து பிரித்தறியும் அறிவு அவசியமாகிறது. இதனால் திருமந்த்ரத்தை இரண்டு வாக்கியமாகப் பிரிக்கலாம் (முதல் வாக்கியமாக “ஓம் நாராயணாய” என்பதை “அ நாராயணாய உம்” என்றும், இரண்டாம் வாக்கியமாக “நமஸ்” என்றும்

பிரிக்கலாம்). இவ்விதம் எண்ணும்போது, முதல் வாக்கியம் மூலம் “அ என்னும் பதம் மூலம் கூறப்படுபவனும், அனைத்தையும் தாங்கி நிற்பவனும் ஆகிய நாராயணனுக்கு மட்டுமே நான் இயற்கையாகவே அடிமை, மற்ற யாருக்கும் அடிமை அல்லன்” என்பது தேறுகிறது. இரண்டாவது வாக்கியம் மூலம் “நான் எனக்குக் கூட சொந்தமானவன் அல்லன், நான் எதற்கும் எஜமானன் அல்லன், எனக்கு எந்தவிதமான சுதந்திரமும் இல்லை” என்பது தேறுகிறது. இங்கு ஒரு சந்தேகம் எழலாம்; “அ மற்றும் நாராயண ஆகிய இரண்டுமே பகவானுடைய திருநாமங்கள் ஆகும். இவ்விதம் உள்ளபோது – அ நாராயணாய – என்பதன் மூலம் ‘கூறியது கூறல்’ என்பதான புநருக்தி தோஷம் உண்டாகாதோ எனக் கேட்கலாம். அந்தத் தோஷம் உண்டாகாது, காரணம் அவ்விதம் கொள்ளும்போது ஒரு திருநாமம் மற்றொன்றைச் சிறப்பிக்க வந்ததாகக் கொள்ளவேண்டும். அல்லது “அ நாராயணாய உம்” என்பதற்கு “அ என்னும் அக்ஷரத்தால் கூறப்படும் நாராயணனுக்கு நான் அடிமை” என்று பொருள் கொண்டால், புநருக்தி தோஷம் உண்டாகாது. “ஓம் நமோ பகவதே வாஸுதேவாய” என்னும் மந்திரத்தில் “பகவான்” என்னும் அவனுடைய ஒரு திருநாமம், “வாஸுதேவன்” என்னும் அவனுடைய மற்றொரு திருநாமத்துடன் ஒரே வேற்றுமையில் படிக்கப்பட்டது அல்லவோ? அனைத்திற்கும் காரணமாக உள்ளவன் யார் என்னும் சந்தேகம் எழும்போது அனைத்து அக்ஷரங்களுக்கும் பீஜமாக உள்ள “அ” என்பதால் கூறப்படும் நாராயணனே ஆவான் என்னும்போது இரண்டுக்கும் தனித்தனியாகப் பயன் உள்ளது காண்க. ஒரு மந்திரத்தில் பதங்கள் அமைந்துள்ள வரிசை என்பது வேதத்தில் ஓதுகிறபடி ஆகும்; ஆனால் அந்தப் பதங்களை வரிசைப்படுத்திப் படித்தல் என்பது பொருள் அறியும் அடிப்படையில் ஆகும்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 17)

53. புரவியேழுருகாலுடைய தேரிலே திருச்சக்கர மொத்துக் கால சக்கரச்செங்கோல் நடாவி ஜ்யோதிச்சக்கர வொளிசுருக்கி அக்நீஷோமீயதே ஜோம்ருதத்துக் கூற்றும் மந்தேஹர்க்குச் செந்தீயும் முக்தி மார்க்கத்தலைவாசலும் கண்ணாவான் கண்ணில் பிறந்த கண்மணியும் த்ரயீமயமுமான மண்டலத்திலே தண்டாமரை சுமக்கத் தோள்வளையும் குழையும் திருச்செய்ய முடியு மாரமும் படையும் திகழும் பொன்மேனியும் செஞ்சுடர்த் தாமரைக் கண்ணுமாய் அணிநிறமூர்த்தி யீதென்னும்படி இரண்டையும் தன்னிறமாக்குகிற செய்யாளான வித்யையோடே அருக்கன் மேவின ஸதாத்யேய தேஜஸ்ஸின் ஸாமர ஸோத்காந நாம முள்ளுறையான ஆத்யந்தங்களாலே ஓராயிரமாமவற்றிலே ஒன்றை ஆயிரமுகத்தினாலருளின தீர்த்தம்போலே தீர்த்தங்களாயிரமுமாக விஸ்தரிகிறாரென்று வேதகுரூபதேசம்.

அவதாரிகை - “உத்கீதப்ரணவத்தை ப்ரதமத்திலே மாறாடி” என்று கீழ்ச்சொன்னதின் கருத்தை ஆப்தோபதேசமுகேந அறிவிக்கிறார் மேல் - (புரவியேழித்யாதி சூர்ணையாலே).

விளக்கம் - “உத்கீதப்ரணவத்தை ப்ரதமத்திலே மாறாடி” என்று கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்ட கருத்தினை நல்லதை மட்டுமே உபதேசிப்பவர்களுடைய உபதேசம் மூலமாக இந்தச் சூர்ணையில் அறிவிக்கிறார் (இந்தச் சூர்ணை சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் - ய ஏஷோந்தராதித்யே ஹிரண்மய: - என்று தொடங்கி, தஸ்ய உத் இதி நாம - என்பது முடிய உள்ளவற்றின் சுருக்கமே ஆகும் என்பர்).

வ்யாக்யானம் - (புரவியேழொருகாலுடைய தேரிலே) அதாவது “காரார்புரவியேழ் பூண்ட” என்றும், “ஒருகாலுடைய தேர்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே காயத்ரீ, ப்ருஹதீ, உஷ்ணிக், ஜகதீ, த்ரிஷ்டுப், அநுஷ்டுப், பங்க்தி: என்கிற ஏழு ச்சந்தஸ்ஸுக்களும் ஏழு குதிரைகளாய்க் கொண்டு வஹிக்கையாலே ஸப்தாச்வ யுக்தமாய், காலசக்ரமயமான ஏக சக்ரத்தையு முடையதான ரதத்திலே யென்கை. “ஸப்த யுஞ்ஜந்தி ரத மேக சக்ரம்” என்றும், “ஹயாச்ச ஸப்த சந்த்ரம்ஸி தேஷாம் நாமாநி மே ச்ருணு, காயத்ரீ ச ப்ருஹத் யுஷ்ணிக் ஜகதீ த்ரிஷ்டுபேவ ச, அநுஷ்டுப் பங்க்திரித்யுக்தா: ச்சந்தாம்ஸி ஹரயோ ரவே” என்று சொல்லக் கடவதிறே. “ஏகோ அச்வோ வஹதி ஸப்தநாமா” என்றதுக்கு ஹ்ருதயம் ஏததநுகுணமாக வ்யாக்க்யாதமான விடங்களிலே கண்டுகொள்வது. “த்ரிநாபிமதி பஞ்சாரே ஷண்ணேமிந்யக்ஷயாத்மகே, ஸம்வத்ஸரமயே க்ருத்ஸ்நம் காலசக்ர ப்ரதிஷ்டிதம்” என்கிறபடியே சாதுர்மாஸ்ய த்ரயாத்மகமான நாபியை யுடைத்தாய் ஸம்வத்ஸரம், பரிவத்ஸரம், இதாவத்ஸரம், அநுவத்ஸரம், இத்வத்ஸரம் என்று சொல்லப்பட்ட அஞ்ச வத்ஸரத்தையும் அரங்களாகவுடைத்தாய், வஸந்த க்ரீஷ்ம வர்ஷா சரத் தேமந்த சிசிரங்களாகிற ஆறு ருதுக்களையும் நேமியாக வுடைத்தாய், ப்ரவாஹ பரிவ்ருத்தியாலே அக்ஷயரூபமாயிருக்கிற காலசக்ரத்திலே ஸர்வம் ப்ரதிஷ்டித மென்கையாலே இந்த ஏக சக்ரம் காலசக்ரபரமாயிறே யிருப்பது. ஆக இப்படியிருந்துள்ள ஸப்தாச்வங்களையும் ஏக சக்ரத்தையு முடைத்தாகையாலே இதரவ்யாவ்ருத்த வைபவமான ரதத்திலே யென்றபடி.

விளக்கம் - (புரவியேழொருகாலுடைய தேரிலே) - சிறிய திருமடல் - காரார்புரவியேழ் பூண்ட - என்றும், பெரியதிருமொழி (5-7-8) - ஒருகாலுடைய தேர் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப காயத்ரீ, ப்ருஹதீ, உஷ்ணிக், ஜகதீ, த்ருஷ்டுப், அநுஷ்டுப் மற்றும் பங்க்தி: என்னும் ஏழு சந்தஸ்ஸுகளையும் ஏழு குதிரைகளாக உடையதாகவும், காலசக்ரம் என்பதான ஒரு சக்கரத்தை உடையதாகவும் உள்ள ரதத்தில் என்று பொருள். ஸப்த யுஞ்ஜந்தி ரத மேக சக்ரம் - ஒரு சக்ரத்தைக் கொண்ட ரதத்தை ஏழு குதிரையில் தாங்குகின்றன - என்றும், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (2-8-4) - ஹயாச்ச ஸப்த சந்த்ரம்ஸி தேஷாம் நாமாநி மே ச்ருணு, காயத்ரீ ச ப்ருஹத் யுஷ்ணிக் ஜகதீ த்ரிஷ்டுபேவ ச, அநுஷ்டுப் பங்க்திரித்யுக்தா: ச்சந்தாம்ஸி ஹரயோ ரவே - குதிரைகளாக உள்ளவை ஏழு ஸந்தஸ்ஸுகள்; அவற்றின் பெயர்களை நான்

உரைக்கக் கேட்பாயாக; காயத்ரி, ப்ருஹதீ, உஷ்ணிக், ஜகதீ, த்ருஷ்டுப், அநுஷ்டுப், பங்க்தி: என்றுள்ள ஏழும் சூரியனுக்குக் குதிரைகள் - என்றும் கூறியது காண்க. ஏகோ அச்வோ வஹதி ஸப்தநாமா - ஏழு பெயர்கள் கொண்ட ஒரு குதிரை சூரியனின் தேரைத் தாங்குகிறது - என்ற வரிக்கான விளக்கத்தை அந்த இடத்தில் காண்க. ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (2-8-3) - த்ரிநாபிமதி பஞ்சாரே ஷண்ணேமிந்யசுஷ்யாத்மகே, ஸம்வத்ஸரமயே க்ருத்ஸநம் காலசக்ர ப்ரதிஷ்டிதம் - மூன்று நாபிகள் (சக்கரத்தின் நடுவில் உள்ள குடம் போன்ற அமைப்பு நாபி ஆகும்), ஐந்து அரங்கள் (அரக்கால்கள்), ஆறு நேமிகள் (வட்டை) கொண்டதாக உள்ள கால சக்கரம் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப நான்கு நான்கு மாதங்களாகப் பிரிக்கப்பட்ட மூன்று பாகங்கள் கொண்ட நாபிகள்; ஸம்வத்ஸரம், பரிவத்ஸரம், இதாவத்ஸரம், அநுவத்ஸரம், இத்வத்ஸரம் என்றுள்ள ஐந்து ஆண்டுகள் அரக்கால்கள்; இளவேனில், முதுவேனில், மழைக்காலம், கூதிர்காலம், முன்பனி, பின்பனி என்றுள்ள ஆறு ருதுக்கள் நேமிகள் என்றுள்ளதும்; எப்போதும் பெருகியபடி உள்ள வெள்ளம் போன்ற அழிவற்றதானதும் ஆகிய காலசக்கரத்தில் அனைத்தும் அடங்கி உள்ளன என்று கூறுவதால், ஒரே சக்கரம் கொண்ட இது “கால சக்கரம்” என்று கூறும்படி உள்ளது. ஆக, இவ்விதம் உள்ள ஏழு குதிரைகளையும் ஒரு சக்கரத்தையும் கொண்டதால் மற்றவற்றைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட மேன்மை உடைய தேரில் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - இனிமேல் மண்டலத்தை வர்ணிக்கிறது, (திருச்சக்கரமொத்து) அதாவது “அம்மேருவில் செஞ்சுடரோன் திருமல் திருக்கைத் திருச்சக்கரமொக்கும்” என்னும்படி வ்ருத்தாகாரதையாலும் தேஜோவிசேஷத்தாலும் திருவாழியோ டொத்திருக்கை. (காலசக்கரச் செங்கோல் நடாவி) அதாவது “திருச்சக்கரத்தால் அகல் விசும்பும் நிலனுமிருளார் வினைகெடச் செங்கோல் நடாவுதிர்” என்கிறபடியே உபயவிபூதியிலும் ஈச்வரன் தன் ஆஜ்ஞையை நிர்வஹிக்கைக்கு உபகரணமான திருவாழியைப்போலே “கால சக்கரத்தாய்” என்னும்படி காலசக்ர நிர்வாஹகனானவனுடைய காலசக்ர விஷயமான ஆஜ்ஞையை “தனிவளர் செங்கோல் நடாவு” என்கிறபடியே நடத்துகை. (ஜ்யோதிச்சக்ர வொளிசுருக்கு) அதாவது “சுடரொளி பரந்தன சூழ்திசை யெல்லாம்” என்னும்படி ஸர்வதோதிக்கமாக வ்யாப்தமான ஸ்வதேஜ: ப்ரகர்ஷத்தாலே “துன்னிய தாரகை

மின்னொளி சுருங்கி” இத்யாதிப்படியே நஷ்டத்ராதியான ஜ்யோதிர்கணங்களின் தேஜஸ்ஸை ஸங்கோசிப்பிக்கை. (அக்நீஷோமீய தேஜோம் ருதத்துக் கூற்றும்) அதாவது “அக்நிம் வாவாதித்யஸ் ஸாயம் ப்ரவிசதி, தஸ்மாதக்நிர் தூராந் நக்தம் தத்ருசே, உபே ஹி தேஜஸீ ஸம்பத்யேதே” என்றும், “ப்ரபா விவஸ்வதோ ராத்ரௌ அஸ்தம் கச்சதி பாஸ்கரே, விசத்யக்நிமதோ ராத்ரௌ வஹ்நிர் தூராத் ப்ரகாசதே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே அஸ்தமய ஸமயத்திலே தன்னுடைய ப்ரபையை அக்நியிலே ப்ரவேசிப்பித்து ராத்ரியில் அக்நிக்கு தேஜோவ்ருத்தியை யுண்டாக்குகையாலே அக்நியினுடைய தேஜஸ்ஸுக்கு ஊற்றென்கிறது. “சுஷீணம் பீதம் ஸுரைஸ் ஸோமம் ஆப்யாயயதி தீப்திமாந், மைத்ரேயைககலம் ஸந்தம் ரச்மிநைகேந பாஸ்கர: க்ரமேண யேந பீதோஸௌ தேவைஸ் தேந நிசாகரம், ஆப்யாயத்யநுதிதம் பாஸ்கரோ வாரிதஸ்கர:” என்கிறபடியே அபர பஷ்டத்தில் ப்ரதமை தொடங்கி சதுர்தசி யளவும் நித்யம் ஒரு கலையாக அம்ருதமயமான பதினாலு கலைகளையும் தேவர்கள் புஜித்துப் பதினஞ்சாவது கலையை பஞ்சதசியினன்று அபராஹ்ணத்திலே பித்ருக்கள் புஜிக்க, இப்படி சுஷீணான சந்த்ரனுக்கு பூர்வபஷ்ட ப்ரதமை தொடங்கி நித்யம் ஒரு கலையாக பஞ்சதசியளவும் பதினஞ்சு கலைகளையும் தன்னுடைய ரச்மிகளாலே வர்த்திப்பிக்கையாலே ஸோமனுடைய அம்ருதத்துக்கு ஊற்றென்கிறது. ஆக இப்படி அக்நியினுடைய தேஜஸ்ஸுக்கும் ஸோமனுடைய அம்ருதத்துக்கும் உத்பத்தி ஸ்தானமாயிருக்கு மென்கை.

விளக்கம் - அடுத்து சூரியமண்டலத்தை வர்ணிக்கிறார். (திருச்சக்கரமொத்து) - திருவிருத்தம் (88) - அம்மேருவில் செஞ்சுடரோன் திருமல் திருக்கைத் திருச்சக்கரமொக்கும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப வட்டமான வடிவம் மற்றும் மிகுந்த ஒளி ஆகியவற்றின் காரணமாகச் சக்கரத்தாழ்வான் போன்று உள்ளது. (காலசக்கரச் செங்கோல் நடாவி) - திருவிருத்தம் (33) - திருச்சக்கரத்தால் அகல் விசம்பும் நிலனுமிருளார் வினைகெடச் செங்கோல் நடாவுதிர் - என்பதற்கு ஏற்ப லீலாவிபூதி மற்றும் நித்யவிபூதி ஆகிய இரண்டிலும் ஸர்வேச்வரன் தனது ஆணைகளை நடைமுறைப்படுத்த உபயோகிக்கும் கருவியாக உள்ள சக்கரத்தாழ்வான் போன்று, திருவாய்மொழி (7-2-7) - கால சக்கரத்தாய் - என்பதற்கு ஏற்ப காலசக்கரத்தை செலுத்துபவனுடைய காலசக்கரத்தைக்

குறித்துள்ள ஆணைகளை திருவிருத்தம் (13) - தனிவளர் செங்கொல் நடாவு - என்பதற்கு ஏற்ப சூரியனாகிற தான் நடத்தியபடி இருத்தல். (ஜ்யோதிச்சக்ர வொளிசுருக்கு) - திருப்பள்ளியெழுச்சி (3) - சுடரொளி பரந்தன சூழ்திசையெல்லாம் - என்பதற்கு ஏற்ப, அனைத்து திசைகளிலும் நிறைந்து நிற்கின்ற தனது ப்ரகாசத்தின் மிகுதி காரணமாக, திருப்பள்ளியெழுச்சி (3) - துன்னிய தாரகை மின்னொளி சுருங்கி - என்பதற்கு ஏற்ப நசுஷத்திரங்கள் போன்றவற்றின் ஒலியை மங்கும்படியாக செய்த. (அக்நீஷோமீய தேஜோம் ருதத்துக் கூற்றும்) - அக்நிம் வாவாதித்யஸ் ஸாயம் ப்ரவிசதி, தஸ்மாதக்நிர் தூராந் நக்தம் தத்ருசே, உபே ஹி தேஜஸீ ஸம்பத்யேதே - சூரியன் அந்திப்பொழுதில் அக்னியில் நுழைகிறான், ஆகவே அக்னியானது தூரத்தில் இரவில் காணப்படுகிறது, இந்த இரண்டு ஒளிகளும் சேர்கின்ற - என்றும், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (2-8-20) - ப்ரபா விவஸ்வதோ ராத்ரௌ அஸ்தம் கச்சதி பாஸ்கரே, விசத்யக்நிமதோ ராத்ரௌ வஹ்நிர் தூராந் ப்ரகாசதே - சூரியன் அஸ்தமிக்கும்போது சூரியனுடைய ப்ரகாசம் அக்னியில் புகுகின்றது, ஆகவே இரவில் அக்னியானது தூரத்தில் ப்ரகாசிக்கிறது - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப சூரியன் அஸ்தமிக்கும் நேரத்தில் தனது ப்ரகாசத்தை அக்னியில் புகுத்தி, இரவில் அக்னிக்கு ஒளி உண்டாக்குவதால் சூரியனை "அக்னியின் ஊற்று" என்கிறார். ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (2-12-3) - சஹீணம் பீதம் ஸுரைஸ் ஸோமம் ஆப்யாயயதி தீப்திமாந், மைத்ரேயைககலம் ஸந்தம் ரச்மிநைகேந பாஸ்கர: க்ரமேண யேந பீதோஸௌ தேவைஸ் தேந நிசாகரம், ஆப்யாயத்யநுதிதம் பாஸ்கரோ வாரிதஸ்கர: - மைத்ரேயரே! தேவர்களால் அமிர்தத்தை உண்ணப்பட்டவனும், அதனால் தனது கலைகள் குறைந்தவனும், ஒரு கலை மட்டுமே உள்ளவனும் ஆகிய சந்த்ரனை, ஒளி பொருந்திய சூரியன் தனது ஒரு கிரணம் மூலம் வளரும்படியாகச் செய்கிறான்; தேவர்களால் எவ்விதம் ஒவ்வொரு நாளும் உண்ணப்பட்டானோ அதே போன்று ஒவ்வொரு நாளும் சூரியனால் வளர்க்கப்படுகிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப, க்ருஷ்ண பசுஷத்தில் ப்ரதமை தொடங்கி சதுர்தசி முடிய ஒவ்வொரு நாளும் அமிர்தமயமாக உள்ள சந்த்ரனின் பதினான்கு கலைகளைத் தேவர்கள் உண்கிறார்கள். பதினைந்தாவது கலையை அமாவாஸ்யை நாளில் மாலை நேரத்தில் பித்ருக்கள் உண்கிறார்கள். இப்படியாகத் தேய்ந்த சந்த்ரனை, சுக்லபசுஷம் ப்ரதமை தொடங்கி அன்றாடம் ஒவ்வொரு கலையாக பெளர்ணமி முடிய பதினைந்து கலைகளைத் தனது கிரணங்களால் வளரச்

செய்வதால் சூரியனை “அக்னியின் தேஜஸ் மற்றும் சந்த்ரனுடைய அமிர்தம் ஆகிய இரண்டுக்கும் சூரியனே பிறப்பிடமாக உள்ளான்” என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (மந்தேஹர்க்குச் செந்தீயும்) அதாவது மந்தேஹரென்பார் சில ராஷஸர் ஸந்த்யா ஸமயத்திலே ஆதித்ய ரதத்தைப் பற்றிக்கொண்டு போகவொட்டாதே ஆதித்யனோடே மஹாயுத்தம் பண்ணி அவனைக் கொல்லத் தேடுவர்களாய், அவ்வளவிலே ப்ராஹ்மணர் காயத்ரியபிமந்திரிதைகளான அப்புக்களை அர்க்க்ய ரூபேண ஊர்த்தவமாக ப்ரஷேபிக்க, அந்த காயத்ரீபூதார்க்கய சக்தியாலே ஆதித்யமண்டலத்திலே ஜ்வலித்துக்கொண்டு தோற்றின சிவந்தவக்நியிலே விழுந்து முடிந்து போவர்களென்று, “மீண்டுவற்று ளெரிகொள் செந்தீவீழ்சுரரைப்போல” என்றாழ்வாரருளிச் செய்கையாலே மந்தேஹர்க்கு ஜ்வலிக்கிற அக்நியாயிருக்கு மென்கிறது. ராஷஸரை அஸூரரென்று ஆழ்வாரருளிச் செய்தது – “தானவனாகம் தரணியில் புரள” என்றும், “தானவன் வாளரக்கன்” என்றும் சொன்னவைபோலே ஆஸூரப்ரக்ருதிகளான ஆகாரத்தாலே. “ததுஹ வா ஏதே ப்ரஹ்மவாதிந: பூர்வாபிமுகா: ஸந்த்யாயாம் காயத்ரியபிமந்திரிதா ஆப ஊர்த்தவம் விஷிபந்தி” என்றும், “ஸந்த்யாகாலே து ஸம்ப்ரரப்தே ரௌத்ரே பரமதாருணே மந்தேஹா ராஷஸா கோராஸ் ஸூர்ய மிச்சந்தி காதிதும், ப்ரஜாபதிக்ருதச் சாபஸ் தேஷாம் மைத்ரேய ரஷஸாம், அஷயத்வம் சரீராணாம் மரணம் ச திநே திநே, ததஸ் ஸூர்யஸ்ய தேஷாம் வையுத்தமாலீத் ஸுதாருணம், ததோ த்வீஜோத்தமாஸ்தோயம் ப்ரஷிபந்தி மஹாமுநே ஓங்கார ப்ரஹ்ம ஸம்யுக்தம் காயத்ரியா சாபி மந்திரிதம், தேந தஸ்யந்தி தி தே பாபா வஜ்ரபூதேந வாரிணா” என்றும் ப்ராஹ்மணர் இங்கு ப்ரஷேபிக்கிற அர்க்க்யஜலந்தானே வஜ்ரீபூதமாய்க்கொண்டு அந்த ராஷஸரை நிரஸிக்குமென்று ச்ருதியிலும் புராணத்திலும் சொல்லுகையாலும், அந்த அர்க்க்ய ஜலம் ஆதித்ய மண்டலத்தையும் ஜ்வலிப்பித்து அணுகச் செல்லில் நசிக்கும்படி யாக்குமென்றும் சொல்லலாமிறே.

விளக்கம் - (மந்தேஹர்க்குச் செந்தீயும்) - “மந்தேஹர்” என்றால் ராஷஸர்களில் ஒரு பிரிவினர் ஆவர். இவர்கள் ஸந்த்யாகாலத்தில் சூரியனின் தேரைப் பிடித்துக் கொண்டு போகவிடாமல் தடுத்து அவனோடு பெரிய யுத்தம் செய்து அவனைக்

கொல்ல முயல்வார்கள். அப்போது அந்தணர்கள் (ஸந்த்யாவந்தனம் செய்யும்போது) காயத்ரி மந்திரம் கொண்டு ஜபிக்கப்பட்ட தண்ணீரை மேலே அர்க்க்ய ரூபத்தில் விடுவார்கள். அந்த காயத்ரி மந்திர ஜப அர்க்க்யத்தின் சக்தி காரணமாக, சூரிய மண்டலத்தில் சிவந்த அக்னியானது மிகுந்த ப்ரகாசத்துடன் ஓங்கி எழுகிறது. அதில் அவர்கள் விழுந்து மடிவார்கள். திருவிருத்தம் (82) - மீண்டுவற்று ளெரிகொள் செந்தீவீழ்சுரரைப்போல - என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்துள்ளதன் காரணமாக மந்தேஹர்க்கு எரியும் அக்னியாகவும் சூரியன் உள்ளான் என்று கருத்து. ராஷஸர்களை அஸுரர்கள் என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்தது எப்படியென்றால், பெரியதிருமொழி (1-4-1) - தானவனாகம் தரணியில் புரள - என்றும், பெரியதிருமொழி (2-2-2) - தானவன் வாளரக்கன் - என்றும் அருளிச்செய்தது போன்று அசுரத்தன்மை கொண்டவர்கள் என்பதால் ஆகும். ததுஹ வா ஏதே ப்ரஹ்மவாதிந: பூர்வாபிமுகா: ஸந்த்யாயாம் காயத்ரியாபிமந்திரிதா ஆப ஊர்த்தவம் விஷிபந்தி - இந்தக் காரணத்தினால்தான் வேதத்தை அறிந்தவர்கள் ஸந்த்யாகாலத்தில் காயத்ரியால் மந்திரிக்கப்பட்ட தண்ணீரை அர்க்க்யமாக மேலே எறிகிறார்கள் - என்றும், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (2-8-48) - ஸந்த்யாகாலே து ஸம்ப்ரரப்தே ரௌத்ரே பரமதாருணே மந்தேஹா ராஷஸா கோராஸ் ஸூர்ய மிச்சந்தி காதிதும், ப்ரஜாபதிக்ருதச் சாபஸ் தேஷாம் மைத்ரேய ரஷஸாம், அஷயத்வம் சரீராணாம் மரணம் ச திநே திநே, ததஸ் ஸூர்யஸ்ய தேஷாம் வை யுத்தமாஸீத் ஸுதாருணம், ததோ த்விலோத்தமாஸ்தோயம் ப்ரஷிபந்தி மஹாமுநே ஓங்கார ப்ரஹ்ம ஸம்யுக்தம் காயத்ரியா சாபி மந்திரிதம், தேந தஸ்யந்தி தி தே பாபா வஜ்ரபூதேந வாரிணா - பயங்கரம் மற்றும் கொடூரம் நிறைந்த ஸந்த்யாகாலம் வந்தவுடன் தீயவர்களான மந்தேஹர் என்ற ராஷஸர்கள் சூரியனைக் கொல்ல எண்ணுகிறார்கள். மைத்ரேயரே! சரீரத்தில் எந்தவிதமான குறையும் இல்லாத தன்மை மற்றும் ஒவ்வொரு நாளும் மரணம் என்ற இரண்டும் அவர்களுக்கு நான்முகனால் அளிக்கப்பட்ட சாபமாகும்; ஆகவே சூரியனுக்கும் அவர்களுக்கும் யுத்தம் தொடங்கியது; இதற்காகவே அந்தணர்களில் சிறந்தவர்கள் “ஓம்” என்பதுடன் இணைந்ததான காயத்ரி மந்திரம் கொண்டு ஜபிக்கப்பட்ட நீரை அர்க்க்யம் என்று மேலே எறிகிறார்கள். வஜ்ரமாக மாறும் அந்த நீரால் அந்த ராஷஸர்கள் மடிகிறார்கள் - என்றும் கூறுவது காண்க. அந்தணர்கள் மேலே தூக்கி எறிகின்ற அர்க்க்யஜலம் வஜ்ரமாக மாறி, அந்த ராஷஸர்களை அழிக்கும்

என்று ச்ருதியிலும் புராணத்திலும் கூறப்படுவதாலும், அந்த அர்க்யஜலமானது ஆதித்ய மண்டலத்தையே ப்ரகாசம் அடையச் செய்வதுடன், அருகில் சென்றால் அழியும்படியும் செய்யவல்லது என்று கூறலாம்.

வ்யாக்யானம் - (முக்திமார்க்கத் தலைவாசலும்) அதாவது, அர்ச்சிராதிகதியாகிற முக்தி மார்க்கத்தாலே போமளவில், “அர்ச்சிஷமேவாபி ஸம்பவந்தி” இத்யாதிப்படியே அர்ச்சி: ப்ரப்ருதிகளைச் சென்று கிட்டிப் போகிற மாத்ரமன்றிக்கே, “பித்வா ஸூர்யஸ்ய மண்டலம்” என்றும், “தேரார் நிறைகதிரோன் மண்டலத்தைக் கீண்டு புக்கு”, “வெங்கதிர்ப்பரிதி வட்டத்தூடுபோய்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே இம்மண்டலத்தூடே போகையாலும், அண்டகடாஹத்தை பேதித்துப் புறப்படுமதுக்கு முற்பட்டதாகையாலும் இத்தை இம்மார்க்கத்துக்குத் தலைவாசலென்கிறது.

விளக்கம் - (முக்திமார்க்கத் தலைவாசலும்) - பரமபதம் போகும் ஜீவாத்மா அர்ச்சிராதிகதி என்பதான முக்தி மார்க்கத்தில் செல்லும் போது, அர்ச்சிஷமேவாபி ஸம்பவந்தி - அர்ச்சிஷ் என்னும் பகல்பொழுது தேவதையை அடைகிறார்கள் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அர்ச்சிஷ் என்னும் தேவதையை அடைவது மட்டும் அல்லாமல், பித்வா ஸூர்யஸ்ய மண்டலம் - சூரியனுடைய மண்டலத்தைப் பிளந்துகொண்டு - என்றும், சிறிய திருமடல் - தேரார் நிறைகதிரோன் மண்டலத்தைக் கீண்டு புக்கு - என்றும், பெரியதிருமொழி (4-5-10) - வெங்கதிர்ப்பரிதி வட்டத்தூடுபோய் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, இந்தச் சூரிய மண்டலத்தின் வழியே செல்வதாலும், அண்டகடாஹத்தைப் பிளந்து கொண்டு செல்வதற்கும் முன்பு இது நிகழ்வதாலும், இந்தச் சூரியமண்டலத்தினை அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தின் தலைவாசல் என்கிறார்.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 162)

திருவாய்மொழி இரண்டாம் பத்து ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி

எம்மாவீடு ப்ரவேசம்

வ்யாக்யானம் - கீழில் திருவாய்மொழியிலே “நலமந்தமில்லதோர் நாடு புகுவீர்” என்று இவர்தாமும் அருளிச்செய்து, ஸர்வேச்வரனும், இவர்க்கும் இவர் பரிகரத்துக்கும் மோக்ஷம் கொடுப்பானாகப் பாரிக்க, அததைக் கண்டு “தேவரீர் எனக்கு மோக்ஷம் தந்தருளப் பார்த்ததாகில் இங்ஙனே தரப்பார்ப்பது; அதாகிறது - ‘உனக்கு மோக்ஷங்கொள்’ என்று எனக்காகத் தருகையன்றிக்கே, ‘நமக்காகக்கொள்’ என்று தேவர்க்கேயாம்படியாகத் தரவேணும்” என்று தாம் நினைத்திருந்தபடியை அவன் திருமுன்பே ப்ரார்த்திக்கிறார்.

விளக்கம் - திருவாய்மொழி (2-3-10) - அடியார்கள் - என்று ஆழ்வார் தாமும் விருப்பம் கொண்டு விண்ணப்பித்து, திருவாய்மொழி (2-8-4) - நலமந்தமில்லதோர் நாடு புகுவீர் - என்று மற்றவர்களுக்கும் அதனையே அருளிச்செய்தார். இதனைக் கண்ட ஸர்வேச்வரன் “இவர்க்கு மோக்ஷம் அடைவதில் ஆர்வம் உள்ளது” என்று திருவுள்ளம் கொண்டவனாக, இவருக்கும் இவரைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும் மோக்ஷம் கொடுக்க முனைந்தான். இதனைக் கண்ட ஆழ்வார், “நீ எனக்கு மோக்ஷம் அளிக்க எண்ணினால், இவ்விதம் சிந்தித்து அளிக்கவேண்டாம். அதாவது - நீ (ஆழ்வார்) விரும்பிய மோக்ஷத்தை அளிக்கிறேன் என்று எனக்காக அளித்தல் கூடாது.

ஸர்வேச்வரனாகிய எனக்காக நீ (ஆழ்வார்) மோஷுத்தை ஏற்பாயாக என்று உனக்காக அளித்தல் வேண்டும்” என்று தனது மனதில் எண்ணியதை அவன் திருமுன்பே விண்ணப்பிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - ஆனால் இதுதான் பின்னை இத்தனை நாள் நிஷ்கர்ஷியா தொழிவானென்? என்னில்; அவன் மேன்மேலென குணாநுபவத்தைப் பண்ணுவிகையாலே அதுக்குக் காலம் போந்ததித்தனையல்லது, இது நிஷ்கர்ஷிக்க அவாரம் பெறிலர். “ஆனாலும் இப்போதும் குணாநுபவமேயன்றோ பண்ணுகிறது” என்னில், அது அப்படியே; அவன் தம் பக்கலிலே மேன்மேலெனப் பண்ணுகிற விருப்பத்தைக் கண்டு “இவனுக்கு இந்த வ்யாமோஹம் முடிய அநுவர்த்திப்ப தொன்றாயிருந்தது; நாம் இவனை மீட்டாகிலும் நம்முடைய ப்ராப்யத்தை நிஷ்கர்ஷிப்போம்” என்று பார்த்து, “நீ இங்ஙனே நில” என்று அவனை நிறுத்தி வைத்து ப்ராப்ய நிஷ்கர்ஷும் பண்ணுகிறார்.

விளக்கம் - இத்தனை நாட்கள் இது போன்று அவனிடம் உறுதியாக இவர் உரைக்காதது ஏன்? காரணம் கூறுகிறார். அவன் மேன்மேலும் தன்னுடைய திருக்கல்யாணகுணங்கள் அனைத்தையும் இவரை அனுபவிக்கும்படிச் செய்ய, அதிலேயே இவருக்குக் காலம் கழிந்தது; ஆகவே இந்த விஷயத்தை உறுதியாக உரைக்க இவருக்கு வாய்ப்பு கிட்டவில்லை. சரி, ஆனாலும் இப்போதும் அவன் தனது திருக்கல்யாண குணங்களைக் காண்பித்தபடியேதான் உள்ளான்; இவரும் அனுபவித்தபடியேதான் உள்ளார் அல்லவோ? இப்போது மட்டும் எவ்விதம் உறுதியாக்கினார் என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். அவன் தனது குணங்களை இவர் அனுபவிக்கும்படிச் செய்தபடி இப்போதும் உள்ளான் என்பது சரியே; அவன் தன்னிடம் மேன்மேலும் செய்யும் விருப்பத்தைக் கண்ட ஆழ்வார், “இவனுக்கு நம் மீது உள்ள ப்ரீதி என்பது தொடர்ந்து செல்லும் விஷயமாகவே உள்ளது. இதிலிருந்து இவனை நிறுத்தி நம்முடைய பேறு என்ன என்பதை உறுதிபட உரைப்போம்”, என்று முடிவு செய்தார். ஆகவே அவனிடம், “நீ நிற்பாயாக. எனது விருப்பத்தின்படி பரமபதம் அளிக்கவேண்டாம்”, என்றார். தொடர்ந்து தனது இலக்கு எது என்று உறுதியாக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - எம்பார் இத்திருவாய்மொழி அருளிச்செய்யப்படுக்கால், இருந்தவர்களை “யார்” என்று கேட்டுக் கதகளையும் அடைப்பித்து, குஹ்யமாகவாம் அருளிச்செய்வது. “ப்ராப்யமாகில் இப்படியன்றோ இருப்பது, இவர் நிஷ்கர்ஷிக்க வேண்டுகிறதென்?” என்னில்; ஸர்வேச்வரன் இவ்வாத்மாவுக்கு சேஷியாய் இவனும் சேஷபூதனாய், அவனுடைய உபாயபாவமும் நித்யமாயிருக்கச் செய்தேயன்றோ இவனுக்கு இன்று ஸ்வீகாரம் வேண்டுகிறது; அப்படியே, அவன் ஸ்வதந்த்ரனாகையாலே நினைத்தபோது நினைத்தபடி கொள்வானொருவனாகையாலே, ப்ராப்தி ஸமயத்தில் அநுபவம் இருக்கும்படியையும் நிஷ்கர்ஷித்துப் பெறவேணுமிறே.

விளக்கம் - ஸ்வாமி எம்பார் இந்தத் திருவாய்மொழியின் பொருளை விளக்கும்போது, தன் முன்பாக உள்ளவர்கள் யார் என்று அவர்கள் தகுதியை அறிந்த பின்னர், அனைத்து கதவுகளையும் அடைத்துவிட்டு மிகவும் இரகசியமாகவே அருளிச்செய்வார். பெறத்தகுந்த பேறு என்றால் இவ்விதம் அல்லவோ இருக்கவேண்டும் (அதாவது ஸர்வேச்வரன் வலிய வந்து இவருக்கு மோக்ஷம் அளிக்கிறேன் என்கிறான். இப்படி அல்லவோ இருத்தல் வேண்டும் என்பது கேள்வி); இதனை இவர் உறுதிபட உரைப்பது ஏன்? அதாவது “நம:” என்பதன் பொருள் “நான் எனக்கு உரியவன் அல்லன்” என்பதாகும்; சந்தனம், மலர்கள் போன்றவற்றை அவன் எடுத்துக்கொள்வது போன்று ஸர்வேச்வரன் “இந்த ஆத்மாவைப் பெற்றது எனது பேறு” என்று அல்லவோ “நம:” பதம் மூலம் உண்டாகின்ற “ஆத்மா ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே வசப்பட்டவன்” என்ற நிலை உள்ளது? இப்படி உள்ளபோது இவர் உறுதிபடக் கூறுவது ஏன்? இதற்கான விடையை அருளிச்செய்கிறார். ஸர்வேச்வரன் இந்த ஆத்மாவுக்குத் தலைவன், ஆத்மா ஸர்வேச்வரனுக்கு இயல்பான அடிமை, ஸர்வேச்வரன் ஆத்மாவானது தன்னை வந்தடையவல்ல உபாயமாக தானே உள்ளான் போன்ற பலவும் உண்மையே; ஆனால் இவ்விதம் இருந்தல் அனைவரும் மோக்ஷம் செல்லலாம் என்றாகிவிடும் என்பதால், ஸர்வேச்வரனை அண்டி நின்று அவனிடம் மோக்ஷம் என்ற பேற்றினை வேண்டுதல் அவசியமாகிறது. மேலும் ஸர்வேச்வரன் சுதந்திரமானவன் என்பதால், தான் எண்ணும்போது ஒருவனுக்கு ஐச்வர்யத்தையோ அல்லது தனக்குக் கைங்கர்யம் செய்யும் நிலையையோ என்று

எதனை வேண்டுமானாலும் தான் நினைத்தபடி அளித்துவிடுவான். ஆகவே அவனை அடையும் நேரத்தில் அவனுடைய அனுபவம் மட்டுமே தலை தூக்கி நிற்கவேண்டும் என்ற விண்ணப்பத்தை உறுதிபட ப்ரார்த்தித்தே பெறவேண்டும் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - உத்தரார்த்தத்திலும் இவ்வர்த்தத்தைச் சொல்லாநின்றதிறே. “த்வயந்தன்னில் நிஷ்கர்ஷிக்க வேண்டுகிறதென்?” என்னில்; பூர்வார்த்தத்தால் சொன்ன ஸாதநம் ஸர்வபலப்ரதமாகையாலே, ப்ரயோஜநாந்தரபரராய் சரணம் புகுவார்க்கும் அவற்றைக் கொடுத்துவிடுவானொருவனிறே ஸர்வேச்வரன். இதுதன்னில் ஓடுகிறதென்? என்னில்; முக்தனாய் நிரதிசய ஸுகாநுபவத்தைப் பண்ணவுமாம், ஆத்ம ப்ராப்தியைப் பெறவுமாம், ஆத்மவிநாசமேயாகவுமாம், நரகாநுபவத்தைப் பண்ணவுமாம், இவற்றில் எனக்கு ஒரு நிர்ப்பந்தமில்லை; உனக்காய் வருமன்று இவையித்தனையும் வரவுமாம்; எனக்காய் வருமன்று இவையித்தனையும் வேண்டா; ஆனபின்பு, தேவருக்கு உறுப்பாமிதுவே எனக்கு வடிவாம்படி பண்ணியருளவேணும்” என்று ஸ்வப்ராப்யத்தை நிஷ்கர்ஷிக்கிறார்.

விளக்கம் - த்வயமந்த்ரத்தின் இரண்டாவது வரியான “ஸ்ரீமதே நாராயணாய நம:” என்பதிலும் இந்தத் திருவாய்மொழியில் கூறப்பட்டதான “அடையப்படவேண்டியது எது என்பதை உறுதியாகத் தீர்மானிக்கவேண்டும்” என்பதே கூறப்படுகிறது. அதாவது “ஸ்ரீமதே நாராயணாய நம:” என்ற வரியில் உள்ள “நம:” என்ற பதம் மூலம் “நான் எனக்கு உரியவன் அல்லன். உனக்காக மட்டுமே அனைத்தும் செய்யக்கடவன்” என்பது வெளிப்படுகிறது; இந்தப் பேறு உறுதியாக உரைக்கப்பட்டது காண்க. ஆனால் த்வய மந்த்ரத்திலும் இந்த விண்ணப்பத்தை உறுதிபட உரைப்பது ஏன்? இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். த்வய மந்த்ரத்தின் முதல் வரியான “ஸ்ரீமந் நாராயண சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே” என்பது சரணாகதியை உரைக்கிறது. அது அனைத்து பலன்களையும் அளிக்கவல்ல சாதனமாகும். சரணம் புகுந்த பின்னர் மற்ற தாழ்ந்த பலன்களைக் கேட்டாலும் அவன் அளித்துவிடுவான் [குறிப்பு - த்வயத்தின் முதல் வரியில் கூறப்பட்ட சாதனம் என்னவென்றால் “பெரியபிராட்டியாரைப் புருஷகாரமாக (சிபாரிசு செய்பவளாக) முன்னிறுத்தி ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளை உபாயமாகப் பற்றுகிறேன்”

என்பதாகும். இந்தச் சாதனம் என்பது புதிதாக அடைய விரும்பும் செல்வம், இழந்த செல்வம், ஆத்ம அனுபவம் என்னும் கைவல்யம், ஸர்வேச்வரனுக்குச் செய்யும் கைங்கர்யம் ஆகிய நான்கிற்கும் பொதுவானது ஆகும்]. ஆகவே நாம் பெற வேண்டுவது என்ன என்பதை உறுதியாக தீர்மானித்துக் கொள்ளவேண்டும் எனபதால் இவ்விதம் கூறப்படுகிறது.

சரி, பலவிதமான பேறுகளில் இந்தத் திருவாய்மொழியில் விண்ணப்பிக்கப்படும் பேறு என்ன என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். இதற்கான விடையை விடையைத் திருவாய்மொழி (2-9-5) - சிறப்பில் வீடு - என்பதன் மூலம் உரைக்கிறார். “முக்தி பெற்று உன்னை அனுபவித்தல் என்பதைக் காட்டிலும் மேலானது ஏதுவும் இல்லாத சுக அனுபவத்தைப் பெறுதல், ஆத்மப்ராப்தி என்ற கைவல்யம் அடைதல், ஸம்ஸாரத்தில் உழன்றபடி இருத்தல், நரகத்தில் சென்று துன்பம் அனுபவித்தல் என்று இவைதான் வேண்டும் என்பதான எதனையும் நான் நிர்ப்பந்தம் செய்யவில்லை. இவை அனைத்தும் உனது மகிழ்வுக்காக எனக்கு வரவேண்டும் என்றிருந்தால் மட்டுமே வரவேண்டும்; எனக்காக இவை வரவேண்டாம். இவ்விதம் ஆன பின்னர் உனக்கு உறுப்பாக உள்ளதே எனது வடிவம் என்பதை அருளவேண்டும்”, என்று தம்முடைய பேற்றினை உறுதியாக உரைக்கிறார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 24)

19. உறு பெரும் செல்வமும் தந்தையும் தாயும் உயர் குருவும்

வெறிதரு பூமகள் நாதனும் மாறன் விளங்கிய சீர்

நெறி தரும் செந்தமிழ் ஆரணமே என்று இந்நீணிலத்தோர்

அறி தர நின்ற இராமானுசன் எனக்கு ஆரமுதே.

விளக்கவுரை - நமக்கு நாம் இன்னார் என்று அறியும் அறிவை அளிக்கவல்லது; நம்மிடம் ப்ரியமாக உள்ளது; அஜ்ஞானத்தை நீக்கவல்லது; ஞானம் ஏற்பட உபாயமாக உள்ளது; அள்ள அள்ள குறைவில்லாத செல்வமாக உள்ளது; “வீடுமின் முற்றவும்” என்று தொடங்கி, “கண்ணன் கழலினை”, என்பதுவரை நமது நன்மைகளை மட்டுமே கருத்தில் கொண்டு உபதேசித்த காரணத்தினால், நமது தாய்தந்தையைப் போன்றது; அனைத்து வகையிலும் நமக்கு ஏற்ற ஆசார்யனாக உள்ளது; மிகுந்த நறுமணம் வீசும் தாமரை மலரைத் தனது பிறப்பிடமாகக் கொண்ட பெரியபிராட்டிக்கு நாதனான ஸர்வேச்வரன் போன்றும் உள்ளது - இது எது? ஸர்வேச்வரன் தனது கருணை மூலம் நம்மாழ்வாருக்கு “மயர்வற மதிநலம் அருளி”, அத்தகைய நம்மாழ்வார் அவனது ஸ்வரூப-ரூபங்களை நாம் அறியும் வண்ணம் விளக்கிய, தமிழ் வேதமாகிய திருவாய்மொழியே ஆகும். இத்தகைய திருவாய்மொழி மட்டுமே புருஷார்த்தம் என்று இந்தப் பெரிய உலகில் உள்ள அனைவருக்கும் அறிவிக்கும்படியாக எம்பெருமானார் உள்ளார். இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானாரே எனக்கு அமிர்தம் போன்று உள்ளார்.

அவதாரிகை - ஐஹிகாமுஷ்மிக ஸமஸ்த ஸம்பத்தும், ஸர்வவித பந்துக்களும் வகுத்த சேஷியான ஸ்ரீய:பதியும், நம்மாழ்வார், தமக்கு பகவந் நிர்ஹேதுக க்ர்பையாலே ப்ரகாசியா நின்ற அர்த்தவிசேஷங்களை அடைவேயருளிச் செய்த த்ரமிடோபநிஷத்தே யென்று ஸகல ஜநங்களுக்கு முபதேசிக்கிற எம்பெருமானார் எனக்கு நிரதிசய போக்ய ரென்கிறார்.

விளக்கம் - இம்மையிலும் மறுமையிலும் உள்ள அனைத்துவிதமான ஸம்பத்துக்களும், அனைத்துவிதமான உறவினர்களும், இயல்பாகவே தனக்கு எஜமானனான மஹாலக்ஷ்மியின் நாதனும் எம்பெருமானாராகிய தனக்கு யார் என்றால் - நம்மாழ்வார், தனக்கு எந்தவிதமான காரணமும் இன்றிப் பொழிந்த கருணையால் வெளிப்பட்டதும், ஆழ்பொருள்கள் அனைத்தையும் முழுமையாக உள்ளடக்கியதும் ஆகிய தமிழ்மொழியில் அமைந்த உபநிஷத்துக்களே ஆகும் என்று அனைவருக்கும் உபதேசித்தார். இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானாரே தனக்கு அனைத்துவிதத்திலும் எல்லையற்ற இனிமையானவர் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (உறு) “அபிந்தந தநஞ்சய ப்ரசமதம் தனம் தந்தநம்” என்கிறபடியே அப்ராப்தமான ஸம்பத்தன்றிக்கே, “தநஞ்சய விவர்த்தநம் தனம் உதூட கோவர்த்தநம் ஸுஸாதந மபாதநம் ஸுமநஸாம் ஸமாராதநம்” என்றும், “ஸாஹி ஸ்ரீ: அம்ருதா ஸதாம்” என்றும் முக்தைச்வர்யத்துக் குடலாகையாலே ப்ராப்தமாய். (பெரும்) “க்ஷீணே புண்யே மர்த்யலோகம் விசந்தி” என்றும், “ஒரு நாயகமாய் ஓடவுலகுடனாண்டவர், கருநாய் கவர்ந்த காலர் சிதைகிய பாணையர், பெருநாடு காண இம்மையிலே பிச்சை தாங்கொள்வர்” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே அதிஸ்வல்பமாய் அநித்யமாயிருக்கையன்றிக்கே, “கொள்ளக் குறைவற்றிலங்கி, கொழுந்துவிட்டோங்கிய” என்கிறபடி கொள்ளக் கொள்ளப் பெருகி வரக் கடவதாயிருக்கிற.

விளக்கம் - (உறு) - வைராக்யபஞ்சகம் (4) - அபிந்தந தநஞ்சய ப்ரசமதம் தனம் தந்தநம் - நீரை உணவாகக் கொண்ட ஜாடராக்நியைத் தணிப்பதற்கான செல்வம் - என்பதற்கு ஏற்றபடி [அதாவது எத்தனை செல்வம் சம்பாதித்தாலும் அவை நம்முடைய வயிற்றை நிரப்பி, அங்குள்ள ஜாடராக்நியைத் தணிப்பதற்கு மட்டுமே ஆகும் என்று கருத்து], இந்த உலகில் உள்ள ஸம்பத்துக்கள் போன்று அல்லாமல்,

வைராக்ய பஞ்சகம் (4) - தநஞ்சய விவர்த்தநம் தனம் உதூட கோவர்த்தநம் ஸுஸாதந மபாதநம் ஸுமநஸாம் ஸமாராதநம் - அர்ஜுனனை சிறப்படையும்படிச் செய்ததும், கோவர்த்தனம் என்னும் மலையைத் தாங்கியதும், நல்ல உள்ளம் கொண்டவர்களுக்கு மகிழ்வை அளிப்பதும், எந்த ஒரு பயனுக்கும் ஏற்ற உபாயமாக உள்ளதும், அழிக்க இயலாததும் ஆகிய செல்வமே உண்மையானதாகும் - என்றும்; தைத்திரீய உபநிஷத் - ஸாஹி ஸ்ரீ: அம்ருதா ஸதாம் - அந்த ப்ரஹ்மம் அம்ருதமயமாய் உள்ளது - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப முக்தி என்ற ஐச்வர்யத்துக்கு உறுப்பாக உள்ளதால் அடையக்கூடியதாக. (பெரும்) - கீதை (9-21) - சஷீணே புண்யே மர்த்யலோகம் விசந்தி - புண்ணியம் தீர்ந்தவுடன் பூமிக்குத் திரும்புகிறார்கள் - என்றும், திருவாய்மொழி (4-1-1) - ஒரு நாயகமாய் ஓடவுலகுடனாண்டவர், கருநாய் கவர்ந்த காலர் சிதைகிய பாணையர், பெருநாடு காண இம்மையிலே பிச்சை தாம்கொள்வர் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அற்பமாகவும், அழியக் கூடியதாகவும் இல்லாமல், இராமாநுச நூற்றந்தாதி (27) - கொள்ளக் குறைவற்றிலங்கி கொழுந்து விட்டு - என்பதற்கு ஏற்ப, எடுக்க எடுக்கப் பெருகியபடி உள்ளதான.

வ்யாக்யானம் - (செல்வமும்) ஸம்பத்தும். “அளவியன்ற வந்தாதியாயிர” மிறேயிது. (தந்தையும் தாயும்) “மாதாபிதர் ஸஹஸ்ரேப்யோ வத்ஸல தரம் சாஸ்த்ரம்” என்று ஸகல ஜநோஜ்ஜீவந ப்ரவர்த்தமாயிறே வேதத்வ ஸாமாந்ய விசிஷ்ட வேதம் எல்லாரும் விரும்புவது. அப்படியே “த்ராவிட வேதஸாகரம்” என்றும் இத்தை வேதமாக நிதர்சிக்கையாலே ஸகல ஜநோஜ்ஜீவநைக ப்ரவர்த்தமாகையாலும், “பக்தாம்ர்தம் விச்வஜநாநுமோதநம்” என்றும், “தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொல்மாலைகள் சொன்னேன்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ப்ரியத்தையே நடத்தக்கடவதாகையாலும், திருவாய்மொழியிலே “வீடுமின் முற்றவும்” என்று தொடங்கி, “கண்ணன் கழலிணை” என்னுமளவும் ஆத்யந்தத்திலே ஹிதத்தையே போதிக்கையலே ஹிதத்தை நடத்தக் கடவதாகையாலும் தாயுந்தந்தையுமா யிருக்கு மென்றபடி.

விளக்கம் - (செல்வமும்) - ஸம்பத்தும். திருவாய்மொழி (1-4-11) - அளவியன்ற அந்தாதி ஆயிரம் - என்பதற்கு ஏற்ப அதிக அளவில் உள்ளது அல்லவோ? (தந்தையும் தாயும்) - மாதாபிதர் ஸஹஸ்ரேப்யோ வத்ஸல தரம் சாஸ்த்ரம் - [திருவாய்மொழி போன்றே] ஆயிரம் தாய் தந்தைகளுடைய வாத்ஸல்யத்தைக் கொண்டது வேதங்கள் ஆகும் - என்பதற்கு ஏற்ப அனைத்து உயிர்களும் கரையேறுவதற்காக உள்ளது என்பதால் அல்லவோ வேதங்களை அனைவரும் விரும்புகிறார்கள்? அந்த வேதங்கள் போன்று, நாதமுனிகள் அருளிச்செய்த தனியன் - நமாம்யஹம் த்ராவிட வேத ஸாகரம் - தமிழ்வேதமாகிய அமிர்தக்கடலை நான் வணங்குகிறேன் - என்று திருவாய்மொழியை வேதமாகவே காண்பதால் அனைத்து உயிர்களும் கரையேறுவதற்கு முயன்றபடி உள்ளதாலும், நாதமுனிகள் அருளிச்செய்த திருவாய்மொழி தனியன் - பக்தாம்ருதம் - அடியார்களுக்கு அமிர்தமாக - என்றும், திருவாய்மொழி (9-4-9) - தொண்டர்க்கு அமுது உண்ணச் சொன்மாலைகள் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப ப்ரியத்தை மட்டும் கொண்டபடி உள்ளதாலும், திருவாய்மொழி (1-2-1) - வீடுமின் முற்றவும் - என்று தொடங்கி, திருவாய்மொழி (10-5-1) - கண்ணன் கழலிணை - என்று முடியும்வரை, தொடக்கம் மற்றும் இறுதியில் நன்மையை மட்டுமே உபதேசம் செய்வதால் நன்மையை மட்டும் செய்யவல்லதாக உள்ளதாலும், இந்தத் தமிழ்வேதம் தாயும்தந்தையுமாகவே இருக்கும் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (உயர்குருவும்) “புத்ராந் பந்தூந் ஸகீந் குருந் ... ஸர்வதர்மாம்ச்ச ஸந்த்யஜ்ய” என்று த்யாஜ்யகோடியில் பரிகணிக்கப்பட்ட குருவன்றிக்கே, “அத்ரபரத்ராசாபி” என்கிறபடியே உபயவியூதியிலும் இச்சேதநனுக்கு உபாதேயதமனாய், பொருளல்லாத வென்னைப் பொருளாக்கி அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநம் பண்ணின ஸதாசார்யனும். இவ்வுபகாராதிக்யத்தாலேகாணும் இவன் பரித்யாஜ்யனாகாதே யொழிந்தது. உயர்த்தியை யுடையனானதும், சேதநருடைய அஜ்ஞாநாந்தகாரத்தை நிவர்த்திப்பித்தவ னாகையாலே (குரு) என்கிறார். “அந்தகார நிரோதித்வாத் குருரித்யபி தீயதே” என்னக்கடவதிறே.

விளக்கம் - (உயர்குருவும்) சரணாகதி கத்யம் - புத்ராந் பந்தூந் ஸகீந் குருந் ... ஸர்வதர்மாம்ச்ச ஸந்த்யஜ்ய - மக்கள், உறவினர், நண்பர், ஆசாரியர்கள் ... பலன்களை பெற்று தரும் உபாயங்களான எல்லா தர்மங்கள் ஆகிய அனைத்தையும் கைவிட்டு - என்பதற்கு ஏற்ப கைவிடத்தகுந்த வஸ்துகளில் சேர்க்கப்பட்ட குரு போன்று அல்லாமல், ஸ்தோத்ரரத்னம் (2) - அத்ரபத்ர சாபி - எந்த நாதமுனிகளுடைய இரண்டு திருவடிகள் இம்மை மறுமை என்னும் இரண்டு உலகங்களிலும் எப்போதும் என்னைக் காப்பாற்றும் பொருள்களோ - என்பதற்கு ஏற்ப, லீலாவிபூதி மற்றும் நித்யவிபூதி ஆகிய இரண்டிலும் சேதனனுக்கு மிகவும் ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்கவனாக உள்ளவனும், இந்த உலகில் நானும் ஒரு பொருள் என்று கூறும்படியாக, அற்பனாகிய என்னை ஒரு பொருளாக்கி எனது அறியாமையை நீக்கிய ஆசார்யனும். இத்தகைய உபகாரங்கள் செய்வதால்தான் இந்த ஆசார்யன் கைவிடத்தகுந்த வஸ்துக்களிலிருந்து விலக்கப்பட்டவர் ஆகிறார். உயர்த்தியை உடையவர் என்பதாலும், அறியாமை என்ற இருளை நீக்கியவர் என்பதாலும், “குரு” என்கிறார். அந்தகார நிரோதித்வாத் குருரித்யபி தீயதே - அறியாமை என்னும் இருளை நீக்குவதால் குரு என அறியப்படுகிறார் - என்று கூறியது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (வெறிதருபூமகள் நாதனும்) வெறி - பரிமளம். இந்தப் பதம் புஷ்பத்துக்கு விசேஷணமாய், பரிமளமான புஷ்பத்தைப் பிறப்பிடமாக வுடையளான பெரியபிராட்டியாருக்கு, “பூமகளார் தனிக்கேள்வன்” என்கிறபடியே வல்லபனான ஸர்வேச்வரனென்றபடி. அன்றிக்கே (வெறிதரு பூமகள்) வெறி என்கிற பதம் பிராட்டிக்கு விசேஷணமாய், “கந்தத்வாரம்” என்கிறபடியே திவ்யகந்த ப்ரதமான திருமேனியையுடைய பெரியபிராட்டியா ரென்னவுமாம். அன்றிக்கே (வெறிதருபூமகள் நாதனும்) வெறி என்கிற பதம் ஈச்வரனுக்கு விசேஷணமாய், “ஸர்வகந்த:” என்கிறபடியே திவ்ய பரிமள ஸ்வரூபனான ஸ்ரீய:பதி யென்றுஞ் சொல்லவுமாம்.

விளக்கம் - (வெறிதருபூமகள் நாதனும்) வெறி என்றால் பரிமளம். இந்தப் பதம் புஷ்பத்தை விளக்குவதாக உள்ளது என்று கொள்ளலாம். இவ்விதம் கொண்டால், பரிமளம் நிறைந்த புஷ்பத்தைப் பிறப்பிடமாக உடைய மஹாலக்ஷ்மியின்,

திருவாய்மொழி (1-9-3) - பூமகளார் தனிக்கேள்வன் - என்பதற்கு ஏற்ப நாயகனான ஸர்வேச்வரன் என்று கருத்து. அல்லது “வெறி” என்ற பதம் மஹாலக்ஷ்மியை விளக்குவதாக உள்ளது என்று கொண்டால், ஸ்ரீஸூக்தம் - கந்தத்வாராம் - என்பதற்கு ஏற்றபடி திவ்யமான நறுமணத்தை எப்போதும் முதன்மையாகக் கொண்ட திருமேனியுடன் கூடிய மஹாலக்ஷ்மி என்று கருத்து. அல்லது “வெறி” என்ற பதம் ஸர்வேச்வரனை விளக்குவதாகக் கொண்டால், ஸர்வகந்த: - என்பதற்கு ஏற்ப திவ்யமான பரிமள ஸ்வரூபம் உள்ள மஹாலக்ஷ்மிநாதன் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - இவ்வபிநிவேசமெல்லாம் இவருக்கு எவ்விஷயத்தைப் பற்றவென்றால், (மாறன் விளங்கிய சீர் நெறி தருஞ்செந்தமிழாரணமே யென்று) (மாறன்) நம்மாழ்வாருடைய பிதாவான காரியாலே ஸமர்ப்பிக்கப்பட்ட திருநாமமாய்த்து இது. இப்படிப்பட்ட நம்மாழ்வாருக்கு. (விளங்கிய) ப்ரகாசித்த. ஸர்வேச்வரன் தன்னுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே உபயவிபூதி வர்த்தாந்தங்களையெல்லாம் அடைவே யறியலாம்படி. மயர்வற மதிநல மருளப் பெற்ற நம்மாழ்வாருக்கு. “ஏவம் நித்யாத்ம பூகாதாச் சடகோப ப்ரணேஷ்யதி” என்கிறபடியே நித்யாபௌருஷேயமாயிருக்கிறவிது அவர் தம்மாலே யுண்டாக்கப்பட்டதென்று, தோற்றும் - ப்ரகாசித்ததென்றபடி. ஆகையாலேயிறே (விளங்கிய) என்றருளிச்செய்கிறார். (சீர்நெறிதரும்) பகவத் ஸ்வரூப ரூப குண விபூதி ஸ்ரீயையெல்லாம் எல்லாருமறியும்படி ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்க அநுபவிப்பிக்குமதாய். நெறி - ஒழுக்கம், அதாகிறது - ஸாத்மிக்க என்றபடி.

விளக்கம் - இத்தகைய ஈடுபாடுகள் அனைத்தும் இவருக்கு எதனைக் குறித்து என்றால் அதற்கு விடை அளிக்கிறார், (மாறன் விளங்கிய சீர் நெறி தருஞ்செந்தமிழாரணமே யென்று) என்று. (மாறன்) - நம்மாழ்வாருடைய தந்தையாகிய காரியால் சூட்டப்பட்ட திருநாமம். இப்படிப்பட்ட நம்மாழ்வாருக்கு. (விளங்கிய) - ஸர்வேச்வரன் எந்தவிதமான காரணமும் இன்றிப் பொழியும் தனது கருணயால் லீலாவிபூதி மற்றும் நித்யவிபூதி குறித்து முழுமையாக உணர்த்திய மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்ற நம்மாழ்வாருக்கு. இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் - ஏதத் வ்ரதம் மம - இது என்னால் கைவிட இயலாத ஸங்கல்பம் ஆகும் - என்பதற்கு ஏற்றபடி எப்போதும் உள்ளதாகவும், மனிதர்களால்

செய்யப்படாதது என்றும் தோன்றும்படியாக உள்ளதும் ஆகிய இந்தத் தமிழ்வேதம் நம்மாழ்வாரால் வெளிப்பட்டது. இதனால்தான் “விளங்கிய” என்றார். (சீர்நெறிதரும்) - பகவத் ஸ்வரூப ரூப குண விபூதி என்பதான செல்வங்களை அனைவரும் அறியலாம்படி, முழுவதுமாக அனுபவிக்க அனுபவிக்க மேன்மேலும் அனுபவிக்கும்படிச் செய்கிறதாக.

வ்யாக்யானம் - அன்றிக்கே, (மாறன் விளங்கிய சீர்நெறிதரும்) ஆழ்வார், பகவத் ப்ரஸாதத்தாலே தமக்கு ப்ரகாசித்த பரபக்த்யாதி ஸ்வபாவங்களினுடைய அடைவிலே உபகரித்தருளின வென்று யோஜிக்கவுமாம். அங்ஙனன்றிக்கே, (சீர்நெறிதரும்) “அகஸ்த்யோ பகவாந் ஸாஷாத் தஸ்ய வ்யாகரணம் வ்யதாத் சந்தச் சாஸ்த்ராநுஸாரேண வ்ர்த்தாநாமபி லக்ஷணம் உக்தமந்யைஸ் ததாசார்யை: த்ராமிடஸ்ய மஹாமுநே ஸம்ஸ்க்ர்தஸ்ய யதாஸந்தி பாட்யபந்தஸ்ய ஸர்வத: லக்ஷணா நிததாஸந்தி த்ராமிடஸ்யாபி பூதலே” என்கையாலே எழுத்து, அசை, சீர், பந்தம், அடி, தொடை, நிரை, பா என்று சொல்லப்படுகிற ப்ரபந்த லக்ஷணோபேதமா யிருக்கமென்னவுமாம். (சீர்) என்கிறவிது - எழுத்து அடை தொடக்கமானவற்றுக்கு உபலக்ஷணமாகக் கடவது. நெறி - ஒழுக்கம். அதாவது - ஸ்வபாவமாய், லக்ஷணமென்றபடி. தருகை - உடைத்தாகை.

விளக்கம் - அல்லது, (மாறன் விளங்கிய சீர்நெறிதரும்) என்பதற்கு வேறு விளக்கம் கூறலாம். பகவத் க்ருபை மூலம் தனக்குக் கிட்டியதான பரபக்தி முதலியவற்றின் இயல்புகளை முழுமையாக அனைவருக்கும் நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்து உதவி செய்தார். அல்லது, (சீர்நெறிதரும்) - அகஸ்த்யோ பகவாந் ஸாஷாத் தஸ்ய வ்யாகரணம் வ்யதாத் சந்தச் சாஸ்த்ராநுஸாரேண வ்ர்த்தாநாமபி லக்ஷணம் உக்தமந்யைஸ் ததாசார்யை: த்ராமிடஸ்ய மஹாமுநே ஸம்ஸ்க்ர்தஸ்ய யதாஸந்தி பாட்யபந்தஸ்ய ஸர்வத: லக்ஷணா நிததாஸந்தி த்ராமிடஸ்யாபி பூதலே - அகஸ்த்யர் வடமொழியில் உள்ள வ்யாகரணம் என்பதான இலக்கணங்களுக்கு ஒத்தவிதத்திலும், சந்தஸ் முதலான சாஸ்த்ர நுணுக்கங்களை ஒத்தபடியும் த்ராவிடமொழியில் அனைத்து இலக்கணங்களையும் உண்டாக்கினார் - என்பதற்கு ஏற்ப “எழுத்து, அசை, சீர், பந்தம், அடி, தொடை, நிரை, பா என்பதான ப்ரபந்தங்களின் தன்மைகளை வெளிப்படுத்துவதாக உள்ள” என்றும் கூறலாம்.

(சீர்) – இந்தப் பதம் எழுத்து, அசை, சீர் என்று மேலே கூறப்பட்ட அனைத்திற்கும் உதாரணம் போன்று உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (செந்தமிழாரணமேயென்று) ஆதிமத்யாவஸாநங்களிலே ஏகரூபமாய் த்ரமிடபாஷாரூபமான உபநிஷத்தேயென்று அவதாரணத்தாலே - அந்யயோக வ்யவச்சேதம் பண்ணுகிறது. இது காணும் எம்பெருமானாருடைய ப்ரதிபத்தி. எம்பெருமானார் தமக்கு ஐஸ்வர்யாதி பரதேவதா பர்யந்தமான புருஷார்த்தங்களெல்லாம் திருவாய்மொழியே யன்றி வேறொன்றை அத்யவஸித்திராரென்றபடி. (இந்நீணிலத்தோரறிதர நின்ற) இவ்வர்த்தத்தை விஸ்தீர்ணையான இந்த ப்ரதிவியிலேயுள்ள சேதநர்க்கு அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநம் பண்ணுகைக்கு நின்றருளின.

விளக்கம் - (செந்தமிழாரணமேயென்று) - தொடக்கம், நடு, இறுதி என்று அனைத்து பகுதிகளிலும் ஒரே போன்ற தன்மை கொண்டதாக தமிழில் அமையப்பெற்ற உபநிஷத்தாக திருவாய்மொழி உள்ளது. இங்கு “அரணமே” என்று ஏவகாரம் கூறுவதால் மற்ற அனைத்திற்கும் இந்தத் தகுதி இல்லை என்றார். இதுதான் எம்பெருமானாரின் ஞானம் ஆகிறது. அதாவது எம்பெருமானார் தனக்குரிய செல்வம் தொடங்கி ஸர்வேச்வரன் முடிய உள்ள அனைத்து புருஷார்த்தங்களும் திருவாய்மொழி அல்லாமல் வேறு ஏதும் இல்லை என்றிருந்தார். (இந்நீணிலத்தோரறிதர நின்ற) - இத்தகைய ஆழ்பொருளைப் பரந்து விரிந்துள்ள இந்தப் பூமியில் உள்ள சேதநர்களுக்கு உள்ள அறியாமை விலகும்விதமாக அருளிச்செய்த.

வ்யாக்யானம் - அன்றிக்கே, இவ்வர்த்தத்தை மஹாப்ரதிவியிலுள்ளா ரெல்லாரும் அறியும்படி நின்றருளின வென்னவுமாம். “ஏதத் வ்ரதம் மம” என்கிறபடியே பத்தகங்கணரா யிருக்கிற வென்றபடி. (இராமாநுசன்) எம்பெருமானார். (எனக்காரமுதே) அடியேனுக்கு அபர்யாப்த்தாமர்தம்; நிரதிசய போக்யரென்றபடி.

விளக்கம் - அலல்து இந்த ஆழ்பொருளை இந்தப் பரந்த பூமியில் உள்ள அனைவரும் அறியும்படி அருளிச்செய்த. இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் – ஏதத்

வ்ரதம் மம - இது என்னால் கைவிட இயலாத ஸங்கல்பம் ஆகும் - என்பதற்கு ஏற்றபடி உள்ளவர். (இராமாநுசன்) - யார் இவ்விதம் உள்ளார் என்றால், எம்பெருமானார் என்கிறார். (எனக்காரமுதே) - எனக்கு எல்லையற்ற இனிமையானவர்.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்